

HELEN SCHEUERER

BLOOD
&
STEEL
VÉR ÉS ACÉL

THEZMARR LEGENDÁI

HELEN SCHEUERER

BLOOD
&
STEEL
VÉR ÉS ACÉL

THEZMARR LEGENDÁI

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Helen Scheuerer: *Blood & Steel – The Legends of Thezmarr Book 1*
First published in 2023 by Alchemy

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

SZERKESZTETTE
Kósa Éva

BORÍTÓTERV
Maria Spada

ISBN 978-615-640-753-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Helen Scheuerer 2023
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Zsolt 2026

*Garynek, a cinkosomnak borban és bűnben.
Veled minden nap egy kaland!*

A KÖZÉPVILÁG PRÓFÉCIÁJA

*A bukott királyság árnyékában, a vihar szemében
A sötétség leánya fegyvert ragad egyik kezével,
És uralja a halált a másikkal.*

*Amikor az ég feketébe borul, a végítélet napján
Megszűnik a Fátyol.
Mikor kardot ránt, megfordul a hadiszerencse.*

Eljő a tűz és a vér hajnala.

1. FEJEZET

Althea Zoltaire halálát már kis korában kőbe vésték. Ebből tudta, miközben óvakodott előre a sötétbe boruló tájon, hogy nem fog véget érni a világ. Még nem.

Villám hasította ketté az égboltot, mennydörgés csattanása követte. Thea a meredély mentén araszolva ízlelgette a közalgó vihar illatát, izgatottan várva a nyomában elszabaduló káoszt. Nem lett volna szabad idefent lennie, de rég megtanulta, hogy muszáj a saját kezébe vennie a sorsa irányítását.

Kalapáló szívvel keresett búvóhelyet a kövek között. A megbeszélés bármelyik pillanatban kezdetét vehette itt, a sziklás csúcsok és vad tengerek övezte fekete bércek között, az égen száguldó, kavargó felhők alatt. Thezmarr vad tájait és rideg, éles vonalait a többség legalábbis nyomasztónak tartotta, neki viszont az otthona volt, mióta az eszét tudta. Szinte semmilyen emléke nem volt arról, hogy mi történt, mielőtt őt és a húgát, Elwrent az erőd csapórácsának ásító pofája előtt hagyták.

Thea figyelme a találkozó kijelölt helyszínére felé fordult. Egyelőre nyomuk sem volt, még távoli suttozást sem hozott feléje a szél. Türelmetlenül felsóhajtott, és játszadozni kezdett a nyakában lógó sorskövel, végigfuttatva hüvelyk-

ujját a rávésett számon – a számon, amellyel összefonódott a sorsa.

Huszonbét.

Ennyi idősen fog meghalni. Három éve volt hátra, mielőtt beteljesedik a sorsa; nem félt tőle, inkább bosszankodva gondolt rá. Három év túl kevés ahhoz, hogy nőként elérje, amit kitűzött maga elé.

Hogy *legendává* váljon.

Hunyorogva kémlelte az eget, a nap vizenyős gömbje után kutatva a szürkességben. A sötétségbe burkolózó tájból gyakran nehéz volt megmondani, hány óra lehet, de az ösztönei azt súgták – és általában hallgatott rájuk –, hogy a harcosok késésben voltak. Nem jó jel.

Megnyílt az ég, és zuhogni kezdett az eső, a talaj sáros folyóvá vált a csizmái alatt, és a következő villám megvilágította a tomboló vízen túl elterülő Fátylat. A gigantikus, áthatolhatatlan, az istenek birodalma felé nyújtózó fehér ködfalat, amely védelmezően körülfogta a középvilágot. Évszázadokon át oltalmazta őket a szörnyektől, ám egy nap megszűnt a védelem.

A gondolatra Thea ösztönösen ellenőrizte legnagyobb (és tiltott) kincsét: a tör szokás szerint a csizmájában, a lehúzott nadrágszára alatt lapult.

Kövön csattanó paták zaja hangzott fel hirtelen, és Thea bevetette magát néhány szederbokor mögé, az árnyak közé húzódva, mielőtt feltűnt a két hatalmas csődör.

Hevesebben vert a szíve; a forrása értesülése helyesnek bizonyult. A csillogóan fekete szőrű hátasokat néhány kiválságos lovasnak tartották fenn.

Loccsanások jelezték, hogy a nehéz csizmák a sáros talajra értek, és halk beszéd táncolt a sziklaszirt lejtőin.

Megérkeztek.

Thezmarr Vérekardjai.

Thea kilesett a rejtekéből, hogy egy pillantást vethessen a legendás harcosokra.

Két férfi masírozott be a tisztásra állig felfegyverkezve, fekete páncélban, a karszalagjuk büszkén közszemlére tette a totemüket: két, egymást keresztező acélkard, amelyeket közepén átvág egy harmadik.

Thea keze öntudatlanul a ruhaujjára vándorolt, azt kívánva, bárcsak ott lenne rajta is a totem.

A Vérekardoknak csak a céhmester adhatott parancsot.

Balladák sokasága szólt az erejükéről: hogy a Nagy Rítust elvégezve erősebbé, gyorsabbá és fürgébbé válnak a legveszedelmesebb férfinál is. Egyesekről azt suttogták, hogy halhatatlanok. Vagy hogy nem anya szülte őket, hanem vérből és acélből kovácsolták a testüket. Már csak hárman maradtak.

És kettőjük ott állt az esőben, pár lépésre Theától. Több mint egy éve próbált ilyen közel férközni hozzájuk, jobban megérteni, hogy mi vár a középvilágra... nem akarta, hogy készületlenül érje, amikor eljön értük a sötétség.

Többször is látta már őket a Nagycsarnokban: Torge, a Medveölő, egy aranyhajú, harci pörölyt forgató hős, aki állítólag két elátkozott medvét győzött le Tver erdeiben; és Vernich, a Vérontó, egy idősebb harcos, aki *tengernyi* vért ontott számtalan csatamezőn, legfőképp Delmira elestekor.

Az utóbbi a homlokát ráncolva pillantott körbe a szirten.

– Azt mondta, itt lesz.

– Talán csak eltévedt, rég nem járt a szülőföldjén – jelentette ki Torge kissé csúfondárosan.

– Túl szomjas vagyok az ócska vicceidhez – mordult rá Vernich. – Nem akarok itt álldogálni a kurva esőben. Egy hete nem volt rajtam száraz csizma.

– Azt írta a levélben, hogy itt kell várnunk...

– *Tudom*, mi volt a levélben – csattant fel Vernich. – Különben már a harmadik sörömet innám a tűz mellett.

– Persze, menjél csak ejtőzni. Majd tartom a frontot egyedül – vágott vissza Torge, az övéen lógó harci pöröly fején nyugtatva a kezét.

Thea az ajkát rágta, még mindig kalapált a szíve.

Vernich járkálni kezdett.

– Évek óta nem láttuk a nyomorultat...

Újabb paták dobogása visszhangzott a hegyoldalon, tócsák csobbanása törte meg az eső monoton kopogását.

Néma csend borult a tisztásra, ahogy egy harmadik lovas csatlakozott a többiekhez. Leugrott a csődőre nyergéből, és amerre járt, rózsafa és cserzett bőr illata keveredett az esőével.

Amikor megjelent a látóterében, Thea nem is tudta, melyik részletre figyeljen oda elsőként. Valóságos óriás volt, fekete páncélba bújt izomkolosszus; jókora ikerkardok marcolata kandikált ki a háta mögül. Ázott, sötét haját kontyba tűzte a tarkóján, ádáz állkapcsát gondosan nyírt szakáll keretezte...

Theát lenyűgözte a felismerés. *Hallott* már róla persze.

Bár a férfi éveken át távol volt, mindenki ismerte Wilder Hawthorne-nak, Thezmarr legfiatalabb Vérekardjának nevét, az utolsóét, aki sikeresen esett át a Nagy Rítuson.

Akit a Halál Kezeként emlegettek.

Csak úgy áradt belőle az erő.

Thea megdermedt, ahogy lüktető hullámként elérte egy furcsa, váratlan érzés... A legtöbb közrendűhöz hasonlóan még sosem került ennyire közel *valódi* mágiához. A középvilági mágia kiszámíthatatlanná vált az évszázadok során. Fokozatosan eltűnt az emberekből, már csak a királyi családok tagjai és a Nagy Rítuson áteső Vérékardok birtokolták. De más módokon is megnyilvánult: átjárt bizonyos helyeket; varázslatokat, szörnyeket hívott életre.

Thea sokat álmodozott róla, milyen lehet ilyen hatalom birtokában élni, lubickolni az efféle erőben...

Érezte a Halál Kezéből áradó erő hívását.

Hawthorne a harcostársaihoz fordult, kritikusan végigmérte őket.

Egyikük sem szólalt meg.

– Helyes – mondta végül mély, zengő hangján. – Itt vagytok.

– Bár nem értékelem, hogy iderendeltél – jegyezte meg Vernich csípősen.

Hawthorne elengedte a füle mellett a hozzászólást.

– Sok mindent meg kell vitatnunk.

Thea csak ekkor vette észre, hogy tart valamit a jobb kezében. Egy vászonzsákot. Amiből vörös cseppek szivárogtak.

Torgénak is feltűnt.

– Rossz hír?

Hawthorne állkapcsán megrándult egy izom.

– Manapság csak rossz hírek vannak.

– Hallgatunk.

– A Hasadt szigetekről jövök – közölte még halkabban.
– Egy újabb hordányi árnylidércet öltem meg. Azonnal vissza akartam térni az erődbe a jelentésemmel, de egy zátonylakó követte a hajómat a part mentén, ezért nyugat felé vitorláztunk, a Fátyol irányába. Aztán...

Torge felé hajította a véres zsákot.

– Egy lidércbe botlottam, aggasztóan közel Thezmarrhoz.

Torge undorodó horkantással vett elő egy fekete, csöpögő dolgot a zsákból.

Thea majdnem elhányta magát.

Egy szív.

– Sosem járnak egyedül – jelentette ki Hawthorne. – Egy másik zsákban két másikat hoztam. Egyre több a szakadás a Fátylon. Mindennap egyre több ilyen rohadék jut át. Vagy még rosszabbak.

– Fúriák, kegyelmezzetek – motyogta Torge.

Hawthorne vészjóslóan felnevetett.

– A Fúriák senkit sem mentenek meg.

Amint elhagyták a szavak a száját, felnézett. Thea hátán borzongás futott végig az izgalomtól, egy néma villámcsapás száguldott végig az erein.

Tengerzöld szeme a bokor takarásán keresztül találkozott a hírhedt Vérekard tekintetével. A szíve kihagyott egy ütemet, megfeszült a teste. A férfi pillantása a lelke mélyére hatolt. Hawthorne lassan pislantott egyet, és a társaihoz fordult.

– Van még más is, de azt nem itt beszéljük meg.

– Hogy érted, hogy nem itt? – fortyant fel Vernich. – Azt hittem, pont azért jöttünk...

– Nem itt.

Hawthorne megfogta a lova kantárját, és elindult a fekete hegyek irányába, egyetlen pillantást sem vetve Thea felé.

Thea lába mintha cseppfolyóssá vált volna, remegett a keze. *Meglátta.* Hawthorne meglátta, mégsem szólt semmit... *Miért?*

Kavargó gondolatok kínozták, ahogy feltápászkodott. Amikor biztos volt benne, hogy a Vérekardok elég messze járnak, az erődhöz visszavezető keskeny, sziklás ösvény felé iramodott. A sorsköve harci dobként csapkodta a mellkasát, miközben a szirteken átvágva, a sziklás hegyoldalon leereszkedve elsuhant a vastag falak és a kapu őrháza előtt. Csak az északi torony ajtajánál állt meg. Lihegve betámolygott, végre védve volt a szélről és az esőtől. Ahogy a vizet facsarta arany színű csíkokkal tűzdelt, bronz színű hajából, átgondolta az imént történeteket.

Minden igaz volt.

Egy év távollét után Wilder Hawthorne visszatért Thez-marrba, és szörnyek szívét hozta magával.

2. FEJEZET

– Te címeres ökor – sziszegte a húga, Elwren, amikor összefutott Theával az emeleti folyosón.

Thea rezzenéstelen arccal állta Wren dühös pillantását. Ugyanolyan színű volt a szemük, szokatlan tengerzöld árnyalatú; hasonló volt a sűrű, sötét szemöldökük is. Wren általában összevonta a magáét, amikor Theával beszélt. A fürtjeik bronzszíne is megegyezett, bár Theába több aranszínű sáv vegyült a szabadban töltött idő miatt. Egy érme két oldala voltak: míg Thea markáns vonású és izmos, Wren lágyabb arcú és szebb a testvérénél. Az erődben töltött két évtized világosan igazolta, hogy egy ragyogó mosoly és a szoknyák több sikert hoztak, mint a letört körmök és az elnyűtt nadrágok.

De Wren gyengéd természetének ezúttal nyomát sem lehetett látni, ahogy hallótávolságon túlra rángatta a többiekől a nővérét, aztán lehámozta róla a szétázott köpenyt, lesöpörgetve a nagyobb rászáradt sárdarabokat.

Thea félrelökte a kezét, máris ingerültté vált.

– Hagyd már abba! Én vagyok az idősebb, nekem kellene...

Wren gúnyosan horkantott.

– Thea, te a ritka esetek egyike vagy, amikor a korral nem jár bölcsesség.

– Hálás lehetnél, amiért mellettem még jobbnak tűnsz. Ne panaszkodj annyit!

Wren lemondóan csóválta a fejét, amitől inogni kezdett a rendetlen kontya, aztán Thea kezébe nyomott pár teker-
cset. Még több *női munka*. Mérgek és főzetek a pengék és vér helyett. Még egy ok arra, hogy átkozza a próféciát, amit beléjük sulykoltak:

A bukott királyság árnyékában, a vihar szemében

A sötétség leánya fegyvert ragad egyik kezével,

És uralja a halált a másikkal.

Amikor az ég feketébe borul, a végítélet napján

Megszűnik a Fátyol.

Mikor kardot ránt, megfordul a hadiszerencse.

Eljő a tűz és a vér hajnala.

Húsz évvel korábban született a halálos jövendölés, mi-
után azonnal nekiláttak lefegyverezni a nőket. Thea csu-
pán négyéves volt akkoriban, és egy pinceablak rácsán át
figyelte, ahogy megfosztották a nőket a joguktól, hogy a
kardjukkal védelmezzék a középvilágot.

De őt ez sem tartotta vissza attól, hogy magánál hordja
a törst.

Semmi sem tudta volna visszatartani.

A tekintete a folyosó vége felé vándorolt, ahonnan a
trófeaterem nyílt. Felnőttként is vonzotta a hely, ahol a hő-
sök nevein legeltethette a szemét. A Talemir Starling nevű
Vérkardot például a Szívek Hercegeként emlegették: párat-

lan tehetséggel forgatta két kardját, és azt beszéltek, hogy megszámlálhatatlanul sok szörnyszívet vágott ki velük.

Egy másik név is lenyűgözte Theát. Hat évvel ezelőtt vette észre, hogy a nevelőjük, Audra neve is fel van tüntetve *Thezmarr törhajító bajnokai* között. A szigorú tekintetű könyvtáros volt az egyetlen női harcos, aki lemondott a fegyvereiről, hogy az erődben maradhasson.

– Fedeztelek Farissánál, azt mondtam neki, hogy megint vérzik az orrod – számolt be Wren.

Thea elvigyorodott.

– Köszönöm.

– Ha túl sokszor hallja ezt a kifogást, előbb vagy utóbb gyanút fog.

– Kész szerencse, hogy addigra kitalálsz valami újat.

Thea fél kézzel átölelte a húga nyakát. Wren nagy tiszteletnek örvendő alkimista volt Thezmarrban, míg Thea céltalanul sodródott. Megszolgált a ellátását, és a húgához hasonlóan elvégezte a rárótt feladatokat a műhelyben és a könyvtárban, de a gondolatai mindig máshol jártak, számolgatta az életéből hátralévő éveket, és arról ábrándozott, hogy a szabályokra fittyet hányva fegyverrel védheti meg a népét a sötétségtől.

Wren bosszankodva csettintett a nyelvével, és lerázta magáról a nővérét.

– Egy pofon járna neked, nem ölelés.

– Azt is tőlem tanultad.

– Tanuld már meg végre, hogy mikor kell befognod a szádat, Thee!

Thea érezte, hogy a húga a türelme végére ért, ezért magában tartotta a további szellemeskedést.

Ekkor acélnak sűrűlódó acél zaja visszhangzott az udvar felől. Az ablakhoz sietett, és a nedves párkányra támaszkodva lenézett. Egy újdonsült pajzshordozókból álló egység tartott a kapu felé, tizenévesek vegyültek a húszas éveik közepén járók közé. Páran lökdösődtek, piszkálódtek.

A céh kis korukban kezdte el képezni a harcosokat, beavatva a pajzshordozókat a háború tudományába; ha sikeresen teljesítették a felvételi próbát, az Őrzők kötelékében védelmezhettek a középvilágot, és viselhették az egymást keresztező kardok totemét. Rajtuk múlt, hogy hűségesen szolgálják Thezmarrt középszintű harcosként, vagy parancsnokká, esetleg valamely fegyvernem mesterévé lépnek elő. És persze ott voltak a Vérekardok.

A Vérekardok egyikeként... élő legendává vált az ember.

De odalent nyomát sem látta az elit harcosoknak, ahogy Esyllt, a fegyvermester sem mutatkozott. Thea összeszoruló szívvel figyelte, ahogy a hátukra vetett pajzssal menetelnek, valószínűleg egy újabb gyakorlatra, mint száz korábbi alkalommal, a Véverdő mélyére.

Szinte bizsergett az ujjá, hogy előrántsza a törét a csizmájából.

– Thea... – figyelmeztette a húga.

Thea döntésre jutott. Kikapta a köpenyét Wren markából, és a kezébe nyomta a papírokat.

– Úgy érzem, megint vérezni fog az orrom.

– Thea, ne...

De ezt már Thea távolodó hátának címezte.

– Jaj, azt hiszem, erősebb lesz a szokásosnál. Így nem tudom lemásolni Audra érdekesítő köteteit, valamint

a helyükre tenni a poros könyveket, hiszen nem szeretném összerondítani a lapokat...

Wren megpróbálta útját állni. Szeme, mely a nővére tekintetének szinte tökéletes másolata volt, dühtől parázslott.

– Az istenekre, már nem vagyok gyerek!

Hátrapillantott a barátaikra.

– De szörnyű fejfájás is gyötör, Wren.

A húga tehetetlen bosszúságában széttárta a karját, és megint hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Átkozott bolond vagy, Althea!

Thea elvigyorodott; ezzel ő is tisztában volt. De kész volt száz életet leélni a megmaradt három éve alatt, és nem akarta itt vesztegetni az idejét. Hátraintett a vállá felett, és máris lefelé tartott a lépcsőn, majd újra kirozott az esőbe.

Odakint leszállt a teljes sötétség, és Thea szokás szerint észrevétlenül suhant el az őrház mellett. Tisztas távolból követte a pajzshordozókat, mivel pontosan tudta, merre tartanak. A Véserdő a Thezmarr területét övező sűrű rengeteg volt, ahol a fákból a régmúltban elesett katonák vére szivárgott, és leveleik ősi titkokat suttoztak.

Délebbre volt egy tisztás, ahol Esyllt, a fegyvermester előszeretettel gyakorlatoztatta az újoncait. Valószínűleg már ott várt rájuk, de Thea kerülte a fő csapást, ha esetleg valaki késve érkezne, bár kételkedett benne, hogy akár a legtompább agyú pajzshordozó is meg mert volna kockáztatni ilyen hibát. Esyllt dühkitöréseit nem volt tanácsos félvállról venni.

Vajon melyikük győzne, ha Audrával kellene szembenéznie...? Thea elfojtotta kuncogását. Audra egyszerűen fejbe vágná az egyik nagyobb könyvvel. És azt sem szabad elfelejteni, hogy *egykor* késhajító bajnok volt.

Thea ezen somolyogva hatolt egyre mélyebbre a Vérdő ösvényein, élvezve a nedves talaj illatát és a csizmája alatt csúszkáló levelek érzését. Már olyan közel járt, hogy hallotta a sűrűben utat törő egység zaját, sőt meg is látta a sor végén haladókat. *A lopakodás mesterei*, horkantott fel gúnyosan. Mégis irigykedve méregette az övükön lógó fegyvereket.

A prófécia születésének éjszakáján a főalkimista, Farissa egy rejtett pincébe menekítette Thezmarr összes gyermekét. De miután a többiek elaludtak, Thea talált egy rácsozott ablaknyílást a kőfalban, ahonnan láthatta a felperzselt udvaron történeteket. Örökre az emlékezetébe vésődött a kardjukat átadó nők képe. Az acél énekelt, ahogy halomba hányták a pengéket, és szinte tapintható volt a harag.

– Kezdetét vette a prófécia! – kiabálta túl a céhmester a dühödt kiáltásokat és a több helyen kitört kézitusák lármáját. – A mai naptól nem lehetnek köztünk kardforgató nők! Aki nem talál magának egyéb feladatot, annak el kell hagyania a céhet!

– Osiris, te rohadék! – üvöltötte valaki. – Tudod, mennyire meggyengíted ezzel Thezmarrt? Hátat fordítani azoknak, akik eddig hűséggel szolgáltak...

– Ez nem az én döntésem, hanem az istenek akarata – válaszolta amaz. – Szolgáltasd be a fegyvered, vagy erővel vesszük el!

Thea akkor túl fiatal volt, hogy megértse, de azóta is kísértette a jelenet. Audra kivételével az összes harcos nő elhagyta az erődöt, senki sem tudta, hova mentek. A törvény nemcsak Thezmarr-ra vonatkozott, hanem az összes középvilági királyságra. Egyetlen nő sem hordhatott magánál fegyvert.

Thea éveken át kérdezgette a nevelőjüket, de a könyvtáros nem volt hajlandó beszélni a történekekről. A különféle leckék és a könyvek alapján Thea úgy tudta, hogy akkor született a prófécia, amikor megláttak egy kislányt pengével a kezében, és a céhmester azért hozta a törvényeket, hogy megvédje a középvilágot egy újabb *sötétség leányának* érkezésétől.

Egy felnőtt kiborult azon, hogy egy kicsi gyerek sarlót fogott a kezébe. Ha tudná, hogy Theának fegyvere volt... de sosem fog rájönni.

Kilépett a kedvenc tisztására, amely rejtve volt a lejjebb elterülő kiképzőtér irányából, viszont tökéletes kilátást biztosított oda. A lehullott levelekre guggolt, és a fülét hegyezve hallgatta Esylt beszédét, amelytől századik alkalommal is felpeszdult a vére.

A szikár fegyvermester a csillogó szemű újoncok előtt járkált fel-alá, a kezét a hosszúkardja gombján nyugtatta, kidüllesztette mellkasát, és szigorú tekintettel pásztázta a sorokat. Tekintélyt parancsoló hangja tisztán zengett.

– Egy hónapja még tanulók voltatok, hétköznapi fiúk hétköznapi célokkal... Ma viszont Thezmarr pajzshordozói vagytok, és abban a reményben jöttetek ki a Vérererdőbe, hogy ennél is többé válhattok.

Thea mámorosan itta a szavait, mint áhított elixírt.

– Életetek legszebb és legrosszabb hónapjai állnak előttetek – folytatta Esyllt, és végigtekintett megigézve figyelő közönségén. – Ha *sikerül* eljutnotok addig. Lesznek, akik egy nap, egy hét vagy egy hónap alatt feladják. A többiek alaposan meg fogják ismerni a fájdalom és a félelem természetét, tudni fogják, mit jelent foggal-körömmel harcolni a helyükért. Megtanulják, hogy kiben bízhatnak, és mikor kell a fél szemüket nyitva tartva aludniuk. Aki kudarcot vall a próbákon, nem maradhat közöttünk. Aki különleges tehetséget mutat, tanítványnak szegődhet a parancsnokok mellé. Lesz, aki megsérül. Lesz, aki meghal.

Esyllt megtorpant, végigsiklott a tekintete az arcokon, mint aki leltárt készít, hogy ki jár majd sikerrel, és ki fog elbukni. Megköszörülte a torkát.

– És az arra érdemes kevesek számára – tette hozzá, és jelentőségteljesen nézett egy kiszemelt pajzshordozóra – valóra válhat sokak álma: a középvilág Őrzőivé, Thezmarr harcosaivá emelkedhetnek.

Thea felsóhajtott. Istenek...! Annyiszor hallotta Esyllt eligazítását, mégis mindig hevesebben dobogott tőle a szíve. Ugyanolyan ámulattal meredt a férfira, mint a pajzshordozó, és azt kívánta, bárcsak köztük állhatna, bárcsak megszthatná ezt valakivel, bárkivel. De ahogy máskor is, a rejtekében maradt.

Esyllt újra megköszörülte a torkát.

– Jól van, rendeződjete a beosztott csoportokba! Lásuk, mit tanultatok eddig.

A pajzshordozók haboztak.

– A gyakorlatokat! – vakkantotta Esyllt. – Most!

Az újoncok lázasan sürgölődni kezdtek: kisebb csoportokra oszlottak, kivonták a fegyverüket, védekező állásba emelték a pajzsukat.

Thea figyelte a mozgásukat, észrevette, hogy ki tartja túl alacsonyan a pajzsot, kinek volt túl nyomatékos a láb munkája, és hogy kiből lett volna érdekes ellenfél számára. Évek óta tanulmányozta az elméletet, magányosan gyakorolt, és másra sem vágyott, mint hogy hozzájuk hasonlóan valódi kardot markoljon. A keze önkéntelenül a csizmájába rejtett tőr felé tapogatózott.

Óvatosan hátrált egy lépést, hogy ne vegyék észre, és megkezdte a saját gyakorlatát. Az összes thezmarri gyerekhez hasonlóan ő is megkapta az alapvető kiképzést, de az édeskevés volt számára. Kis kora óta kémlelte a katonák gyakorlatozását, kihallgatva minden információmorzsát, távolról sajátítva el a technikákat. Nem volt könnyű valódi kard nélkül. De így is nagy becsben tartotta a tőrért. Hat évvel ezelőtt szerezte, amikor kicsúszott egy sérült Vérekard kezéből, akit szekéren vittek vissza az erődbe. Óvatlanul megmutatta Wrennek a kincsét. A húga megállapította, hogy naarvai acélból kovácsolták, aztán ráparancsolt Theára, hogy szolgáltatassa be. Csak és kizárólag a Vérekardok használhattak naarvai acélt, ez volt a jutalmuk a Nagy Rítus teljesítéséért.

Maguk a Fúriák teremtették az acél forrását, amely csillagok formájában hullott alá Naarva földjére. Az ottani érc volt a középvilág legerősebb anyaga, és az istenek erejét hordozta. Egy beavatatlan férfi a kezébe sem vehette ezeket a fegyvereket: ezzel megsértette volna a középvilágot szol-

gáló elit harcosok becsületét. És hogy egy *nő* használjon fegyvert, különösen egy naarvai acélból készült pengét? Árulás volna az egész királysággal szemben.

Thea először természetesen nem volt hajlandó beszolgáltatni a tört. De a húga végül megtörte az ellenállását, miután hosszasan sorolta a lehetséges kellemetlen következményeket. Nem hagyott nyugtot neki, így Thea végül kelleetlenül lebaktatott a gyengélkedőbe, hogy visszaadja a fegyvert sebesült tulajdonosának.

Megvárta, amíg a gyógyítók továbbálltak egy másik sérülthöz, csak azután lépett a harcos ágyához. Még sosem látott ilyen hatalmas embert, valóságos óriás volt. A lába lelógott az ágy végéről, a matrac besüppedt a súlya alatt. Véres kötés takarta a feldagadt és zúzódásokkal teli arcát, a szeme fehérje vörösbe borult.

Haldoklott.

Thea végigmérte a férfit, közben egy belső hang türelmetlenül ismételte, hogy nem volna szabad ott lennie. De mélyen magába nézett, hogy megtalálja a bátorság töredékét, amit a harcos tanúsított a csatamezőn, és felé nyújtotta a tört.

– Elejtette kint az úton – magyarázta. – Gondoltam, szeretné visszakapni.

A férfi levegőért kapkodott, elkerekedett a szeme az erőfeszítéstől, úgy hangzott, mintha egy szekerre való kőtégla hevert volna a mellkasán. Mormolt valamit, amiből Thea egy szót sem értett, aztán felemelkedett a remegő keze az ágyról, és visszatolta a tört a lány felé.

Kinyitotta, majd becsukta a száját, de nem jött ki rajta hang.

De egyvalami világos volt: azt akarta, hogy Theaé legyen a fegyver.

Ő a kezébe szorította a törít.

– Meg fogom becsülni – ígérte a harcosnak.

A jelenben rutinosan végezte a gyakorlatát, kardként tartva a törít. Tudta, hogy kifogástalan a mozgása, de nagyon szeretett volna megmérkőzni egy valódi ellenféllel, aki kihívást jelent számára. Néha rá tudott venni egy alkimistát a gyakorlóharcokra, időnként valakit a konyhai személyzetből, de ők nem pótolhatták a valódi harcosokat...

Finom szellő zörgette meg a leveleket körülötte, cserzett bőr és rózsafa illata csapta meg az orrát, furcsa vágyódást keltve benne. Felsőhajtott, felszabadultan hallgatta a lentről érkező kiáltásokat és az acél csendülését. A törét markolva kikukkantott a perem felett...

Valami feléje süvített.

Thea oldalra vetődött, és az a valami végighasított az arcán.

Egy nyílvessző csapódott mellette a göcsörtös fatörzsbe.

A tollazat rezgett a szellőben.

Thea minden ízében remegve, elkerekedett szemmel meredt a fában rezgő nyíltra, aztán hátrált egy lépést. Kettőt.

Majd futásnak eredt.